

РЕШЕНИЕ

№ 6683

гр. София, 06.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Мария Николова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Ст. Димитров, като разглежда дело номер **6550** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228
от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от
Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 15.05.2012 г., постановено по н.а.х.дело №8973/2011 г. по описа на
Софийски районен съд, СРС, НО, 112-ти състав е потвърдил Наказателно
постановление /НП/ №22-2201641/18.11.2010 г., издадено от Директора на Дирекция
„Инспекция по труда”/ДИТ/-гр.С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], за нарушение на
чл.224, ал. ал.1 от Кодекса на труда /КТ/, на основание чл.414, ал.1 от КТ, е наложено
административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2500 лева.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1
от ЗАНН, е обжалвано от [фирма], с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото
с него НП. Релевираните касационни основания са за нарушение на закона и
допуснати съществени нарушения на процесуалните правила- чл.348, ал.1, т.1 и т.2
от НПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН и „необоснованост”. Нарушението на закона е
аргументирано с неспазването на разпоредбите на чл.176, ал.2 и ал.3 от КТ, което е
било наведено и с жалбата до СРС. В случая правото на отпуск следвало да се ползва
не по-късно от 6 месеца от края на предходната календарна година, а в хипотезата на
чл.176, ал.3 от КТ, следвало преди подаването на молба за напускане, А. П. да подаде
молба за изплащане на обезщетение за неизползван отпуск, каквато липсвала.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от адв.М., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт С., която оспорва касационната жалба и моли за оставянето в сила на оспореното решение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за законосъобразност на оспореното решение.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да потвърди с оспореното решение НП, СРС е приел за установено от фактическа страна, че в периода 16-23.09.2010 г., свидетелката М. извършила проверка за спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма]. В хода на проверката било установено, че при прекратяване на трудовото правоотношение на служителя А. П. в счетоводството на дружеството било начислено обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск от нейна страна, но така начисленото обезщетение не било изплатено. Затова при приключване на проверката бил съставен АУАН № 22-2201641 /23.09.2010 г. за това, че във ведомостите за начисляване и изплащане на работни заплати за м. юли 2010 г. е начислено, но не е изплатено обезщетението за неизползван платен годишен отпуск на служителя А. П.. АУАН бил връчен на пълномощник на дружеството и подписан от него без възражение. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното НП, с което на М. ЕООД, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл.414 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 2500 лева за неизпълнение на задължението да изплати обезщетение за неизползвания годишен отпуск на служителя А. П..

При така установената фактическа обстановка, за да потвърди издаденото НП, от правна страна въззивната инстанция е извела изводи, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита; Наказателното постановление е издадено от компетентен орган и при спазване на материалния закон.

Решението е законосъобразно.

1. „Необосноваността" не е касационно основание-арг. чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН. Поради това и касационната инстанция не проверява фактическата обоснованост на оспорения съдебен акт, а се произнася в пределите на възприетите от въззивната инстанция фактически положения, когато не са наведени с касационната жалба и установени в касационното производство съществени процесуални нарушения при събирането и оценката на приобщените по надлежния процесуален ред доказателствени материали.

2. В случая, СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение-чл.348, ал.1, т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Въззивната инстанция, като съд по

фактите и по правото, е събрала всички необходими за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване.

3. Не е налице и второто релевирано касационно основание-нарушение на закона.

Неспазването на разпоредбите на чл.176, ал.2 и ал.3 от КТ, наведено и с жалбата до СРС, правилно е било отхвърлено, като неоснователно от въззивната инстанция, макар и с извън правни доводи / "Неоснователно е направеното с жалбата възражение, че такова не се дължи, тъй като то не държи сметка за тази изрична законова разпоредба. Очевидно е, че жалбоподателят сам не вярва в основателността на отправеното възражение, доколкото е начислил същото във ведомостите за заплата"/.

Съгласно чл.176, ал.2 от КТ/ И.. - ДВ, бр. 58 от 2010 г., в сила от 30.07.2010 г./, ползването на платения годишен отпуск може да се отложи и когато през календарната година, за която се отнася, работникът или служителът не е имал възможност да го ползва изцяло или отчасти поради ползване на отпуск за временна неработоспособност, за бременност, раждане и осиновяване или за отглеждане на малко дете. В този случай платеният годишен отпуск се ползва наведнъж в календарната година, в която е отпаднала причината за неползването му, а съгласно ал. 3, правото на работника или служителя на платен годишен отпуск се погасява след изтичане на две години от края на годината, за която се полага този отпуск. Когато платеният годишен отпуск е отложен при условията и по реда на ал. 2, правото на работника или служителя на платен годишен отпуск се погасява след изтичане на две години от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му.

Разпоредбите са материалноправни и не са действали в периода на ползвания отпуск по майчинство от работника А. П.: от 05.10.2006 г.- до месец април, 2010 г. Отделно от това, дори и да са били приложими, правото да ѝ бъде изплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск не е било погасено. А. П. се е върнала на работа на 03.05.2010г., след което е прекратено трудовото ѝ правоотношение с работодателя по взаимно съгласие, като последното изплатено трудово възнаграждение, видно от доказателствата по делото е за месец юли, 2010 г. Следователно, като не е изтекъл двугодишният, погасителен за правото на ползване на отпуск, срок, не се е погасило и задължението на работодателя по чл.224, ал.1 т КТ при прекратяване на трудовото правоотношение да изплати на работника парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск.

С така изложените допълнително съображения, АССГ сочи, че изводите на въззивната инстанция, за това, че установената фактическа обстановка осъществява състава на административно нарушение по чл.224, ал.1 от КТ, са при правилно приложение на материалния закон. Законосъобразно за извършеното нарушение е наложено предвиденото в санкционната разпоредба на чл.414, ал.1 от КТ административно наказание за работодателя-ЮЛ „имуществена санкция” в размер от 1500 до 10 000 лв. Наказанието е индивидуализирано над минималния установен в закона размер-2500 лева, в случая. С касационната жалба обаче не е релевирано основаниято по чл.348, ал.1, т.3 от НПК-„явна несправедливост на наложеното наказание”, поради което и извън обхвата на касационния контрол е дали този размер съответства на обществената опасност на деянието и извършителя, на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и на целите на административното

наказание-чл.12 от ЗАНН.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1-во от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.05.2012 г., постановено по н.а.х.дело №8973/2011 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :